

чрезъ то чисто човечно изображенѣ, право славянски ликъ, стимъ ће се бољма одъ свию барбаризма сачувати, туђе речи и израженѣ искоренити, Латинизме, Германизме, Тартаризме, Мађаризме, и т. д. одъ себе одбаци-ти, и изъ чисто Славянскогъ извора себе о-богатити моћи. Срећа е за еданъ ѣзикъ, кои се жели у изображеню и књижевности узви-сити, што много нарѣчия имаде. Племена на-рода и њинова нарѣчия жиле су, а књижев-ность и ѣзикъ есу стабло, које изъ жила сокъ, силу и крепость сиса. Зато су мали народи у почетку свога изображеня и књижевности по правилу принуђени, многе сакате, изъ воз-духа поватане речи ковати, или ии одъ другии инороднии ѣзика узаймити, ерѣ њиновъ ѣзыкъ много корени речи, а иикакогъ другогъ на-рѣчия нити какви другии народнии племена и-ма, која бы имъ изъ њиновогъ живота жива израженя позаймити могла. Напротивъ позна-то е, да ѣзици велики народа као на пр. не-мачки, велико своје наравно богатство, свою грдну образимостъ и многостранность управо своимъ многимъ нарѣчияма и племенма има благодарити, изъ кои списатели као изъ не-изцрпими рудокопня ваде. Славянски ѣзыкъ са свима своима нарѣчияма пливаће онда у свой пуности као што ни еданъ, а тому ни-шта више нетреба, него да се међусобно и то изъ седамъ дубоки и богати извора почер-пава; то естъ: 1.) изъ старославянскогъ пр-